

2 brez špic; 2 svilena robca za rabo pri noslanju, NB. in vse drugo, kar ste vzeli brez izrecnega mojega dovoljenja.“

Testaferata je pisal Glavarju prav tako, kakor bi bil tat. Očetovske ljubezni je torej tu kaj malo zaslediti.

(Dalje prihodnjič.)

Pogovori.

Piše Jos. Stritar.

VII.

Dolgo, četrto stoletje je že, kar sem po tedanjem dunajskem „glasiji“ hodé nekemu sošolcu rojaku, stare uradniške rodovine sinu, z mladostnim navdušenjem razlagal in poveličeval narodnostno idejo, kot najmogočnejše gibálo in gonílo sedanjega veka. Tovariš moj — sedaj je za razméno visokega uradnika tam doli nekje na italijanski meji — poslušal me je nekaj časa modro molčé, a napósled vsklikne nekako nejevoljno: Napoleonova iznajdba, dober pripomoček za politične namere, dokler je za rabo! Čez deset, dvajset lét ne bode živa duša več govorila o narodnostni tvoji ideji! —

Mož se je motil v svoji hladni uradniški modrosti! Preteklo je deset, preteklo je dvajset in več lét; ta in ona novóst je nastopila in minila; ostala, krepko je živela narodnostna ideja. Dà, zvršila je čudovite izpremembe, doprinesla je dela, katera smo gledali s strmečimi očmi! Krepko živi in mogočno jo vidimo še sedaj, in kdo vé, je li že dospela do svojega vrhunca! Tudi njen čas pride kedaj, gotovo; ko bode dosegla svoj namen, umaknila se bode tudi ona drugi, višji ideji; a sedaj, bodi nam po volji ali ne, gospoduje ona in nič se ne kaže, da bode skoraj konec njenega gospostva!

Kam pa merijo, poreče se mi, té besede tvoje? Ali hočeš, kakor nekđaj svojemu dunajskemu tovarišu, „Zvonovim“ bralcem razlagati in poveličevati narodnostno idejo? — Ne, tako préprost nisem; dobro mi je znano, kako živo narodno čutijo izobraženi krogi, v katere zahaja ta list; tudi ima pri njih ta ideja drugih, zgovornejših oznanjevalcev in prorokov dovolj, ko bi jih bilo potreba. Ali pa hočem morebiti zmernost in treznost oznanjati o splošni pijanosti in omótici? To sem bil nekđaj poskusil, ker se mi je zdelo potrebno, a rojaki moji me niso umeli, ali pa me niso hoteli umeti; nekateri pa so me celó hotoma krivo umeli in odgovor njihov — todà „mimo, mimo“! — „Kaj hočeš

torej? odgovóri določno in jasno, če imaš poštene namene, če nas nečes preslepiti s kakimi krivimi nauki!“ Nameni moji so dobri, slepiti nečem nikogar, in vendar ni tako lahko stvar naravnost povédati, kakor si jo človek misli. Vendar poskusimo.

Ljubezen do naroda je kakor kaka druga ljubezen. Ljubezen pa ljubi, ker mendà ne more drugače; ona ne vpraša, zakaj? Človek ljubi, kolikor toliko, samega sebe, če tudi ni, Bog vé kako imeniten; isto tako ljubi svojo rodovino, sorodstvo svoje in napósled narod svoj po istem prirodnem nagibu. Nespametno bi bilo torej, ko bi me kdo vprašal: Zakaj pa se čutiš za Slovana? zakaj ljubiš narodnost svojo? kaj pa je posebnega tisto tvoje slovanstvo? Jaz bi mu lahko odgovoril: Saj še cigan ljubi svoje ciganstvo; vsáj drži se ga, kakor vidimo, trdovratno, pa bi jaz zatajeval svojo narodnost! Ali kaj družega je pa, ko bi me isti nadležnik vprašal: Kaj pa se tako ponašaš s slovanstvom svojim? Mirno bi mu odgovoril in rekel: Jaz se nikakor ne ponašam s svojim slovanstvom. Ponašaj se ti s svojim nemštvom ali francostvom, jaz ljubim svoj narod brez ponosa! In ko bi se mi dalje reklo: Ali te ni nič sram, ali te vsáj ne boli in peče, da se Slovani ne morete ponašati z vojno slavo, z imenitnimi iznajdbami, z državnimi napravami, z velikanskimi duševnimi proizvodi, kakor se ponašamo drugi narodi? odgovoril bi jaz: Čisto nič me ni sram, vse to me prav nič ne boli in ne peče. Bodi vse res, kar praviš; res bodi, da nismo Slovani do sedaj iz sebe nič znatnega doprinesli k razvoju in napredku človeštva; še to bodi brez veljave, da smo s svojimi širokimi hrbti branili vas proti iztočnemu divjaštvu, ko ste, kakor ste védeli in znali, močí svoje posvečevali razvoju človeštva. Ali vsak ob svojem času, in „ni še vseh dní večer! Zdaj ste delali vi, in mi smo gledali. Pokazali ste, vsaj časa ste imeli dovolj pokazati svetu, kaj morete in znate. Ali morete reči, da ste sami zadovoljni s svojim vspehom? In ko bi rekli, pogled po svetu bi pokazal, da nimate pravice ponašati se s svojimi deli. Kaj pa ste dosegli s svojimi „slavnimi čini“? Kakor bolnik, ki ne more živeti nì umreti, prevrača se človeštvo v svojih vročinah in bolečinah, samó da sedaj morebiti na pérnici, ko je prej ležalo na slami! Zlato skledo ste postavili pred nas, a ko primemo za žlico, vidimo, da je posoda prazna! Kaj nam pomaga ostro nabrušen nož, ko pa ni hleba, da bi si ga urezali ž njim! Spoznanje ste nam dali, ž njim nove potrebe; odprli ste nam oči, da bolj vidimo svojo bedo, siromaštvo svoje! Zvezde prešteva pastir, ovce pograbi mu volk! Od vsega vašega znanstva, od vse vaše posvetne modrosti, kaj ima naše srce? V puščavo nas je izvodila vaša luč, tam nas je pustila, da tavamo sedaj brez mirú! Vaše glasovite iznajdbe ali

dajó ubozemu vsakdanjega kruha? Sopar je vaš hlapec, dobro; a so-parjev hlapec je sedaj siromak! In tisto vaše tolikanj slavljenó narodno bogastvo, kaj je? Pomnožilo, naraslo se je res, a zlato k zlatu! To je videti pravi zakon, po katerem se množi narodno bogastvo, in tako je narodno bogastvo postalo narodno siromaštvo! In narodna beda se širi in širi kakor povódenj. Iz puščave, kamor ste zavedli človeštvo vi s svojo hvaljeno „kulturo“, kdo mu bodi voditelj, rešitelj? Kdo mu pokaži pot v daljno obljubljenó deželo? Ta voditelj rešitelj bodi človeštvu — Slovan! Slava in hvala vam za vse, kar ste storili lepega za človeštvo, a do sreče, do občne blaginje, to vidimo zdaj, ne vodi vaša pot; pustite, torej vodstvo, izročite je drugim! Krepko imate dlan, bister um; kar se ž njima doseže, dosegli ste vi; a tu je potreba srca, mehkega, blagega srca, in to srce ima Slovan!

Tako nekako bi jaz odgovoril ponosnemu sosedu, pijanemu svoje narodne slave. Té misli, morebiti nekoliko tudi same besede, bodo se pač nekako znane zdele. Lahko dà; povedal sem jih že večkrat, v raznih oblikah; posebno jasno in določno sem jih razložil ter svojim rojakom na srce položil v svojih „dunajskih pismih“, odgovor mi je bil — todà zopet: „mimo, mimo!“

Zakaj pa tolikokrat že povédano tu zopet ponavljam in posebno krepko poudarjam? Videlo se bode skoraj. Rekel sem, da ljubimo svoj narod po prirodnem nagibu, ne vprašaje, zakaj; rodoljubje nima čisto nič opraviiti z narodnim ponosom. Krivi preroki so torej oni, ki učé, da ni rodoljubja brez narodnega ponosa. Graje vredno, kvarljivo, dà, nepóšteno je njih početje, dasi morebiti izvira iz dobrega namena, ko nam, ker nimamo, ne moremo imeti pravega, vzbujajo in netijo neki prisiljen, ponarejen naróden ponos. Kaj nam pomaga vse to dobrohotno sleparstvo? Prej ali pozneje počí vendar lepa pisana pena! Prej ali pozneje mine nas tista prijetna pijanost, in po pijanosti čút ni prijeten! Kaj nas torej mamite s tisto slavno zgodovino naših pradedov, „katero le premalo poznamo“; s tistimi glasovitimi kraljedvorskimi rokopisi, katere pa le predobro poznamo; s tistimi famoznimi dokazovanji, da so nekđaj po vsi Evropi od hrbteníce úralske noter do Heraklejevih stolpov Slovani pasli in orali, da so bili vsi slavni možje vseh časov in narodov napósled vendar le pravi pravcati Slovani! Kaj nas slepite kakor otroke z bobnečimi besedami, da se svet trese in trepeče, pred nami? To je vse prav lepo, samó ko bi bilo tudi res! In resnica, menim, da je vendar le povsod prva. Sramotno, nemoško je klanjati se mogotcem in velikašem, a mož poštenjak se tudi ne prilizuje in dobríka naródu, ne govori za malo ploska in hvale množici po volji. V živo me peče, ko vidim, da

se tudi petja dar nebeški rabi v tako nedostojno službovanje. „Poeta vates“. Prerok, voditelj, učitelj bodi pesnik, ako treba tudi, svaritelj, pokoritelj narodu. Pred množico naj hodi, ne da bi ga ona vlekla za sabo. Ne daj se ji pregovoriti ali celó prisiliti, da ji, kadar jo želja obide, kako poskočno zagode. Bolje ob tla treščiti in razbiti strune, če so tudi zlate! Dobro sem si v svesti, kaj pravim, in ne bojim se umetno napravljenega narodnega ropota!

Bog ne daj, da bi jaz pobijal rodoljubne pesmi; to ni meni čisto nič podobno. Težko da bi mogel kdo bolj nego jaz ceniti visoki pomen lepe navdušujoče rodoljubne pesmi. Buditi narod, povzdigovati, navdušati ga, ljubezen do domovine gojiti, kaj pa si more pesnik misliti lepše naloge! Ali resnični bodimo najprej tudi v pesmi; ne pitajmo naroda s praznimi frazami, ne slepimo ga z lepo in polno donečimi besedami, ki so pa votle in prazne. Kaj takega res da napravi mnogo „efekta“, mnogo prinaša hvale in ploska; ali napósled je vendar le nemoralno, kakor vsaka laž in sleparija. Gorje mu pesniku, ki dela in poje „na hvalo!“ — — Še jedenkrat: Budimo narodno zavest, gojimo rodoljubje z besedo in dejanjem; a vojsko napovejmo puhlemu narodnemu ponosu!

Rekel sem torej, da, kakor ljubezen sploh, tako tudi narodna, domovinska ljubezen ljubi, a ne vpraša, zakaj. Ali da bode ta ljubezen tem krepkejša in stanovitnejša, da bode rodoljubje naše, rekel bi tvorno, plodovito, treba mu je pač neke trdne podlage, ali morebiti bi se bolje reklo, neke realne vsebine, katero stoprav mu daje pravo življenje in — pravo etično veljavo. Kako naj pač to bolj razložim in pojasnim? — Mislimo si, da se srečata n. pr. na Dunaji nemšk vseučilišnik v vsi svoji bliščobi in slavi s črno-rudeče-zlatim trakom na krepko napetih prsih in pa kak „Slovenijan“ v svoji skromnosti in pohlevnosti! Ko bi se gledala nekaj časa in bi se napósled ujunačil Slovenec — to se samó tako govori — ter vprašal svojega nemškega součenca: Kaj pa nosiš ti tako ponosno ta pisani trak? — Ne, tako ne opravimo nič. Na táko vprašanje naš mladenič ne dobode odgovora z besedo! Vprašajmo rajši mirnega, a navdušenega Nemca, kaj mu je nemštvo. Mož nam bode naštel vse lepe čednosti in kreposti, katere morejo dičiti človeka; hrabrost, poštenost, zvestoba in tista tako glasovita nemška prémost ne bodo zadnje med njimi, in vse té različne vrline imenujejo se skupaj z jednim imenom: nemštvo! Ali po pravici ali ne, gotovo je pa to, da tako mislijo sedaj precēj vsi Nemci o svojem nemštvu. V nekem ultragermanskem časopisu sem celó bral, da je sploh nemško vse, kar je lepo in blago in dobro, brez ozira na jezik. To je vendar

ponos, ne? Človek se nehoté nasmehne, ko kaj takega čuje ali bere. Ali vendar jaz, ki sem ravnokar toliko govoril proti puhlemu narodnemu ponosu, želel bi nam nekoliko jednakega ponosa, a to z neko malo premeno. Mi ne govorimo: Taki smo, a recimo: Bodimo taki! Taki, pravim, za kakeršne te proglašajo naši ponosni sosedge, in še nekaj več, česar ni težko uganiti po tem, kar sem rekel. Vedno in vedno mi hodi na misel tista slavna, brez primere lepa, stvariteljna beseda „vélikega Madjara“, katero je zagrmel svojim rojakom, govoreč: Madjarske ni bilo, Madjarska bode! Ali je potreba, da še razlagam, na nas jih obračaje, te proroške besede! Komur niso same ob sebi jasne, kdor ne ume, takoj ko jih začuje, njih visokega in globokega pomena, temu bi bilo zastoj vse razlaganje in pojasnjevanje! Narod, kateremu so bile rečene, razumel jih je, in kakor vidimo, ne sebi na kvaro! Dà, pustimo že preteklost, bodi si slavna ali neslavna; drugi naj se zrcalijo in ogledavajo v nji, drugi naj se ozirajo nazaj, mi obračajmo naprej poglede svoje, naprej in nekoliko tudi kvišku! Svet je res čuden: visoko čisla, ne more si kaj, tisto čestito „patino“, ki krije stare bronaste zdelke, spomenike in orodja. Z nekim svetim strahom gleda „starega“ plemenitnika, čegar pradedje so v sveti deželi klali in drobili nevérnikom obrite čepinje. V nekem posebnem čislu ga ima, če tudi slavnih očetov potomec sedaj živí, da nihče prav ne vé kakó in o čem; a nekako pisano gleda moža, ki je izpod slamnate strehe pritrudil in priboril se v sijajen dvor, če je tudi poštenjak od nog do glave. Ne sodímo mi tako; pustimo drugim, naj se je veselé, vso tisto zgodovinsko návlako; starinarji naj se je radujejo in ljudje, ki nimajo družega posla. Mi nimamo nà časa ni volje. Če nas kdo vpraša po preteklosti, po zgodovini naši, odgovorimo mu mirno: Ne vemo, ne maramo; mi smo mlad narod, naša je bodočnost, ali vsaj skrbeti in prizadevati si hočemo, da bode naša. Vi ste bili, vi ste; mi bodemo, mi hočemo biti!

Gledališki igralci, kakor znano, potezajo se radi med seboj za lepo, „hvaležno“, sósebnost pa za prvo, „junaško“ ulogo. Če smemo, kar se je že večkrat storilo, primerjati svet z velikim gledališčem in z igralci posamezne narode, rekel bi, da čaka sedaj svojega igralca glavna uloga, in ta je: rešenje socijalnega vprašanja, ali kar je jedno in isto: uresničenje in oživotvorenje pravega, tvornega krščanstva. In to ulogo, tja merijo vse moje besede, naj prevzame slovanstvo! — —

Ali pa ima slovanstvo potrebne zmožnosti in sposobnosti za to vzvišeno nalogo? Mnogo bi se dalo govoriti o tem, dokazati se kaj takega ne dá. Jaz pravim samó, da imam, odkar se prav zavedam, to

vero, ki je mojega življenja najblažja tolažba, ki je mojemu rodoljubju neomajna podstava. Nesrečnega bi me storil, kdor bi mi dokazal, da je ta moja vera, v kateri živim in umreti želim, prazna vera!

In vi, pesniki slovanski, iščete tvarine pesmim svojim? Evo nam tvarine, da si je ne morete želeti lepše; prekrasne neskončne tvarine za rode in rode! In nova je tudi. Pustite tiste svoje drobne bolečnice kakor od komarjevega pika, bolečine srca vašega obsezaj vse človeštvo! Svojemu rodu in v njem vsemu človeštvu posvetite svoje moči, pevski svoj dar! Od té ideje zajemajte misli za svoje budnice, za svoje „božične“ in „velikonočne“! — —

In zdaj se obračam do tebe, mladina slovenska, ki se učiš in vadiš, da izidejo kedaj izmed tebe učitelji in voditelji narodu. Jaz vém, da nisem na dobrem glasu pri tebi; storilo se je vse, da se izpodkoplje naklonjenost tvoja proti meni, a jaz nisem genil z mazincem, da bi si jo zopet pridobil. Jaz ne iščem hvale, tudi tvoje ne; v dolžnost si štejem, ker menim, da sem nekoliko v to poklican, javno govoriti, učiti in svariti, kakor sem prepričan, da je prav; besede moje naj bodo svetu po volji ali ne; tudi če se kdo žaljenega čuti, ne morem mu pomagati. Dasi torej imajo besede moje malo veljave pri tebi, obračam se vendar, ne morem si kaj, s končnimi besedami do tebe. Zbiraš se, svoja društva imaš, to je prav. Piješ in poješ in „parlament igraš“; tudi tega ne grajam. Po pridnem delu podnevi poštena zabava zvečer, kdo bi ti je ne privoščil iz srca? Ali želeti je, da bi se vse to vršilo v nekem posebnem duhu, da bi imela ta zabava neko posebno, recimo etično vsebino. Drugih, starih narodov mladini morebiti tega ni tako silno potreba; a pri nas, ki se trudimo in delamo, da bomo kaj, treba je skrbno gospodariti z močmi, s časom, s pripomočki; grešna je pri nas vsaka potrata. Pri nas veljaj vedno in povsod „utile dulci“! „Mladika“, recimo, imenuje se tvoje društvo; častno, sveto ime ti bodi „Mladika“. Ne, kdor hoče, da se le oglasi; samó kdor je vreden, bodi Mladičan. Neomadeževano poštenje na vse strani — nobena sodba ni tu prestroga — bodi prvi pogoj; najmanjša pega, ki jo komaj vidi prosto okó na „ščitú tvoje česti“, in biti ne moreš, a če si že, prestal si biti Mladičan! Trije možje vodijo „častno sodišče“ Mladike: Minos, Ajak in Radamant! Kdor se boji tega sodišča, zapiši se v drugo društvo, Sloveniji mala izguba; ali pa hodi sam po potih svojih! Narodna je „Mladika“ do jedra; narodnosti ni ravno treba javno kazati s kako posebno odliko, s pisanim trakom: če jo pa kažeš, Mladičan, védi in ne pozabi nikdar, da ti je trobojni trák svetinja, kakor vojaku zastava, katero je najprej sam častiti in z življenjem braniti dolžan. To

ni zdaj več trak, ki ga lahko povsod za malo novcev dobiš, simbol je narodnosti tvoje. Vsako nečast, ki se je storila temu simbolu, dolžan si moško maščevati najprej sam; a če nisi ti izpolnil svoje dolžnosti, preide maščevanja dolžnost na vse društvo. Zato premisli in pomisli dobro, predno se opraviš s pisanim trakom! (Té besede se bodo umele tam, kamor so namerjene, govorne pa so z bridkim čutom!)

Narodnosti, upam, ni ti priporočati treba. Narodni so vsi udje tvoji, vsak po svoje, kakor kateri vé in zna in kolikor more. Ali to ravno se meni ne zdi še dovolj. Za rodoljuba se ima, za rodoljuba velja, kdor o vsaki priliki in nepriliki sósebnost pa „inter pocula“, prav krepko daje svoj „živio“ in „slava“, svoj narodni davek od sebe; kdor s posebnim navdušenjem, zlasti ko je že malo razgrét, poje ali pa tudi samó „takt bijóč“ posluša obligatne rodoljubne pesmi, in pa, kar ni zadnje, kjer se dá, najrajši pa, ko je med svojimi, krepko zabavlja drugim narodom. Vse to je morebiti zaslužno narodno početje, samó da ga jaz prav ceniti ne znam, ali tebi, narodna slovenska mladina, to ne bodi zadosti. Narodnih kričačev je dovolj povsod, ta stan ni posebno težaven, ne imeniten; krepka pluća, da se „živio“ vpije, trda pest, da se ob mizo bije, in pa dober želodec, ki kaj „prenese“; to je vse, kar zahteva ta posel. Ali taki narodnjaki nam niso še mnogo koristili in nam ne bodo, škodili pa so nam več, nego se sploh misli in sami vedó. Ko bi se, kakor na sodni dan, pravični ločili od krivičnih, ko bi se močje s pristnim, čistim rodoljubjem postavili na desno, a tisti, ki so rodoljubni iz samopašja, zastran lepšega, za kratek čas, na levo; kako bi strmela, kako bi te bolelo, ti mlada, nedolžna, neizkušena duša, ko bi jih videla tako strašno mnogo na levi! — Ti pa slovenskega naroda cvet in up, ti mladina naša, hrani, neti sveti ogenj čistega rodoljubja v prsih svojih; ta ogenj naj ti bode ogreval dušo tudi, ko bodeš že delala v javnem življenji. V srci, ne na ustnicah, bivaj ti rodoljubje tvoje. In to rodoljubje ne bodi puhlo, prazno, abstraktno; krepko podstavo imej, kakor sem že tolikrat rekel, in vrlo vsebino, da ne bode jalovo, nego živo, tvorno, plodonosno! Rodoljubje tvoje ne imej svojega posebnega predala, v katerem je hraniš za kako posebno priliko, ne bodi ti kakor neka praznična obleka, za nedelje „surka“, za narodne svečanosti in za — koristlovje. Neznana ti ostani vedno tista strašna a tako razširjena „dvodušna teorija“, po kateri ognjeno rodoljubje biva v miru in spravi v jednih prsih s hladnokrvnim — kmetoderstvom!

Uči se, mladina, vadi se, pripravljaj se na delo; tudi kratkočasi se, pij in pój v svojih zvečernih zborih, ali ne samó to; tudi ti shodi

tvoji naj ne bodejo brez koristi. Že stari Rimljani, kakor véš, sósebnó pa Grki, sladili so si pojedinje svoje z resnimi razgovori. Tako tudi ti! Kar si je ta ali oni lepega nabral, pokaži, razloži v taki priliki tovarišem svojim! Kaj pa bodi, po moji želji, po mojem svetu, sósebnó predmet takim razgovorom in razpravam, tega, menim, ni mi še posebno poudarjati treba. Kar sem govoril o „socijalnem vprašanji“, o narodnosti, o vzveličarskem poklici slovanstva, to je rečeno zlasti tebi, mladina. „Malo kvasú okisa vse testo“, pravi nekako sv. pismo: bodi ti tak kvas svojemu narodu. — Ostani v vedni zvezi z narodom, z ljudstvoŃm, kmetom. Ko prideš na svoj dom, ogleduj, preiskuj ljudstva stanje, razmere, življenje; poznavaj vrline njegove in slabosti, njegove navade in razvade. Kjer moreš, tudi poučuj, pomagaj; svári, kjer potreba. Sósebnó priporočam ti ubozega kmeta; tu tiči zlasti naše „socijalno vprašanje“! In če čutiš pevsko, pisateljsko moč v sebi, piši, pój tako, kakor priporočam! — —

Sedaj pa bodi konec té razprave! To je moje narodno veroizpovedanje, pisateljska moja oporoka. Kakor jim drago, sprejmó naj in sodijo Slovenci moje besede. Če mi pa hoče kdo ohraniti nekoliko prijaznega spomina, domisli se me časi ter reci blagodušno: To je bil človek, ki je gojil in učil z malo zmožnostjo, a z velikim navdušenjem tri ideje, in te tri so mu bile jedna: socijalstvo, krščanstvo, slovanstvo! —

Slovenci v književni vzajemnosti s Hrvati.

Beseda o petdesetletnici preporoda književnosti jugoslavjanske.

Spisal Andrej Fekonja.

„To je baš njihovo značajno svojstvo, da čim se s jedne strane drže svi jednoga narččja književnoga, opet s druge strane nedopuštaju, da gine blago domaće.“

Stanko Vraz D. V. 79.

Hrvatje bodo letos, 1885., bajè meseca septembra, svečano slavili petdesetletnico književnosti svoje. Uprav pred polovico veka je namreč véliki rodoljub dr. Ljuđevit Gaj v Zagrebu zasnoval z mladim letom 1835. politični časopis „Novine“ in književno prilogo „Danico“, v domačem narečji, tako imenovanem kajkavskem, in v tedaj navadnem na tuj način zloženem pravopisu. No, še tekom istega leta (1835.) je začel v lista uvajati lepše, obširnejše in bogatejše, takozvano